Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN 978-606-757-135-6



https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

FĂRĂ TINE IUBIRE

- Poezii filosofice -

Editura Estfalia

SORIN CERIN

FĂRĂ TINE IUBIRE -

Poezii filosofice

2022

Sorin Cerin
Fără tine iubure – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Fără tine iubire : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-135-6

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- Lucrărilor li se pot atribui *identificatori digitali DOI*, prin partenerul ***Crossref***

ISBN 978-606-757-135-6

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- Fără tine Iubire - poezii filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN
- Fără tine Iubire - poezii filosofice

1) Fără tine Iubire

Fără tine,
Iubire,
Zorii cerniți ai Fericirii,
se zbat înecați,
în Lacrimile înfometate,
de Timp,
pentru a fi spulberați,
de Inimile de Vânt ale Privirii,
în care ne pierdem,
Adevărul,
fără însă a mai încerca,
să-l găsim vreodată,
la ceasul unui Zâmbet,
care s-a defectat,
și neștiind ora exactă a Iubirii,
nici unul dintre noi,
n-am mai putut să ne întâlnim,
Sufletele,
care ne-au așteptat până au înghețat,
în gerul tăios,
al Cimitirelor noastre de Cuvinte,
care ne biciuiau amarnic,
Eternitatea Clipei,
unica care ne mai trăgea,
spre Absolut,
sângele Viselor,
ce-au devenit de plumb,
atât de grele,
încât Eternitatea Clipei,

lovită și rănită,
mai întâi,
a îngenuncheat strigând surd,
la Orizontul care stătea să cadă peste noi,
cu întreaga lui Durere,
după care s-a prăbușit,
strivindu-ne,
în zăpada Amintirilor,
plină de Urmele,
tot mai ninse cu Regrete,
ale Sentimentelor noastre,
care și ele se vor topi,
în brațele unui Viitor,
al Nimănui.

Fără tine,
Iubire,
ne naștem Statui Vivante,
menite să umbrească cu Moarte,
Lumina Divină a Nemărginirii,
prin Patimile și Păcatele Originare,
pe care suntem obligați,
de către Destin,
să le urcăm pe muntele Suspinelor,
de unde să ne admirăm Singurătatea,
în liniștea abisală,
a Regretelor,
care ne strigă surd,
fiecare fărâmă de Compromis,
pe care l-am dăruit,
Orgoliilor,
Iluziilor Fericirii,
accidentate grav,

pe Zebra Trecerilor,
aparent fără culoare,
a Binelui și Răului,
pe care o traversăm mereu,
spre Deșertăciunea,
pierdută în Genele,
înveșmântate în Greața și Absurdul,
strămoșilor,
Sfinților indiferenți,
din Icoanele Sentimentelor,
așezate pe zidurile ruinate,
ale Sufletelor noastre,
la care ne închinăm,
sperând că ne vom regăsi,
Paradisul pierdut,
al Străinului Subconștient,
fără să înțelegem,
de ce ajungem,
aproape de fiecare dată,
să zărim numai Orizonturile,
Lumii de Apoi,
a Infernului,
Condiției Umane,
ce se pierde,
în Moartea,
de care Amintirile Durerii,
speră că se vor putea rezema,
Uitând de noi înșine.

Fără tine,
Iubire,
suntem o flacără de Nemărginire,
atât de stinsă,

încât nici Remușcările,
cele mai reci,
ale Gândurilor,
nu mai vor,
să se încălzească,
la Focul nostru Divin al Vieții,
ce-a ajuns să lumineze,
doar străzile pustii,
din sufletele Clipelor,
pe care le traversăm,
însoțiți de Moartea ce-a încolțit,
odată cu nașterea,
Singurătății,
pe Inima de Jar,
a propriului Străin Subconștient,
în al cărui mormânt,
au ajuns să ni se prăbușească,
Sentimentele,
cărora Destinul le-a sculptat la căpătâi,
din piatra amară a Privirilor,
Zilelor noastre fără adăpost,
un întreg monument funerar,
la care mai venim câteodată,
să ne îngenunchem,
nevăzuți de Nimeni,
Amintirile.

Fără tine,
Iubire,
până și razele Luminii Divine,
ce țin pe umerii lor Paradisul,

ni se par o rătăcire,
prin Ospiciul Eternităților de Clipe,
ce-și lovesc tâmplele,
de zidurile reci și pline de igrasie,
ale Cuvintelor,
de care nici unul dintre noi,
nu vom mai reuși să trecem,
Vreodată.

Fără tine,
Iubire,
suntem două Umbre care se întâlnesc,
pe fruntea Frigului de sfârșit de Lume,
al Iluziilor Vieții și Morții,
care ne îngheață Sufletele,
în sloiuri tăioase de Regrete,
ce-ncep să lăcrimeze,
cu stropii Cimitirelor de Speranțe,
care ne umplu cănile de pustiu,
din care suntem forțați să bem,
până la capăt,
Destinul Disperării,
ce ne îmbată,
până la pierderea oricăror Simțiri,
Așteptarea,
unui Dezgheț al Zorilor,
care ni se arată,
la fel de tăcut și singur,
precum ne-au devenit,
Icoanele Viselor,
în care încă mai credeam,

chiar și atunci,
când ne era aprins Viitorul,
de către steaua căzătoare,
a propriei noastre Fericiri.

2) Corpuri de iluminat

Vorbe sculptate,
în sângele Inimilor de plumb,
sunt așezate mereu,
prin muzeele Amintirilor,
pe care le mai vizităm uneori,
striviți de Singurătatea în doi,
ce ne condamnă,
la depărtări tot mai mari,
în noi înșine,
până ce ne pierdem,
de tot,
sub tălpile grele ale Orizonturilor,
unor Speranțe,
care se prăbușesc,
sub greutatea întunecată,
fiindcă am devenit,
niște simple corpuri,
de iluminat,
Cimitire de Cuvinte,
pe care le mai ținem și azi,
agățate de tavanele Gândurilor,

tot mai scorojite,
a căror vopsea de Vise,
pare a fi spălată,
de Lacrimile unui Timp,
ce nu a fost niciodată al nostru,
Iubire.

3) Vrem să rostim o Rugăciune

Zorii părăsiți,
până și de Străinul Subconștient,
din noi,
își spală plini de spasme,
frunțile asudate ale Clipelor,
irosite fără nici un rost,
pe fața pătată cu suspine,
a Singurătății alienate,
închisă în sanatoriul,
Ridurilor adânci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
de unde ne strigăm surd,
Destinul,
rătăcit printre Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas de rostit,
Sfinților încarcerați,
ai Iubirii,
între ramele unor Icoane,
ale Privirilor pierdute și pustii,

atât de reci,
încât înghețăm de fiecare dată,
când prindem curaj,
și vrem să rostim o Rugăciune.

4) Această Lume a Nimănui

Țărmuri tulburi de Cuvinte,
se surpă în Oceanul indiferent al Uitării,
ale cărui valuri pline de Deșertăciune,
ne rod într-una,
Privirile descompuse ale Viselor,
ce-și pierd consistența,
pe care o aveau undeva-cândva,
atunci când Dumnezeu,
încă putea umbla,
liber și nestingherit,
prin Lumea Privirilor noastre,
pe care am ajuns să le ascundem,
până și de Străinul nostru Subconștient,
față de care am deveni prea sinceri,
cu noi înșine,
atunci când l-am întâlni,
știind că ne va obliga să ne privim,
în oglinda propriei noastre condiții umane,
care este Moartea,
și ne-am redescoperi,
pe noi cei cu aripi de Nemurire,

cei de dinainte,
de a deveni întruparea în Absurd,
a Păcatului Originar,
care zburam peste întinderile fără de sfârșit,
ale Adevărului Absolut,
a unei Iubiri,
pe care o atribuim,
numai Lui Dumnezeu,
dar nu și nouă,
în această Lume a Nimănui.

5) Descompunere

Rădăcini noduroase de Speranțe,
ni se răsfiră,
din Copacul uscat,
al Cunoașterii,
adânc în sufletul,
Țărânii,
lipsite de vlagă,
a Întrupării,
în Cuvântul unei Faceri,
care și-a pierdut Surâsul,
la ruleta măsluită,
de către Durerea,
sculptată anume pentru noi,
de un Dumnezeu,
al Durerii,

în piatra amară,
a Păcatelor Originare,
care ni se preling,
prin venele Amintirilor,
din Viitorul Nimănui,
pe care l-am câștigat,
la nașterea Deșertăciunii,
Înțelesului de a ne trăi,
Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
la cotele maxime,
ale Disperării,
de a fi noi înșine,
Statuile Vivante ale Absurdului,
care să ne interpretăm,
rolurile mediocre ale Destinului,
pe scenele murdare și pline de igrasie,
ale unui Timp,
a cărui Descompunere,
o jucăm,
de fiecare dată,
impecabil,
la porțile Cimitirelor de Vise.

6) Porțile larg deschise ale Absurdului unei Morți

Umbre de Decepții pătate,
cu sângele Viselor deșarte,
ale Non-Sensurilor Existenței,
Iluziilor Vieții,
ne strivesc pașii Gândurilor,

cu Plumbul sfidător,
al Deșertăciunii,
care ne înveșmântă,
Alienarea Speranțelor neîmplinite,
să nu răcească,
pe Frigul de sfârșit de Lume,
ce ni se alătură,
convoaielor funerare,
ale Eternităților de Clipe,
ce ne conduc fără să greșească vreodată,
spre porțile larg deschise,
ale Absurdului unei Morți,
ce va aparține,
Zilelor fără adăpost,
rămase în urma noastră,
la ferestrele sparte ale Amintirilor,
în cioburile cărora își vor tăia,
venele disperate,
de Așteptările zadarnice ale Revederii,
Privirile pierdute,
a căror sânge de Simțăminte,
va înroși Răsăriturile,
pe care le va număra,
până la epuizare,
Singurătatea.

7) Nu mai reușesc să le adune

Străzi roase de dorul Zorilor,
rătăcesc abătute,
prin desișurile de Amintiri,
ce și-au lovit capetele,

de zidurile reci și pline de igrasie,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care încă ni le mai adresăm,
Inimilor de Vânt,
ce au mai rămas să bată Timpul,
în urma noastră,
stârnind atâtea furtuni de Regrete,
încât nici apusurile nu mai reușesc,
să le adune de pe la porțile,
Iluziilor Vieții și Morții noastre.

8) Ne dăruiesc buchete întregi de Flori de Lacrimi

Ferestre de Cer,
zac lovite,
de ramurile desfrunzite de Vise,
ale Zâmbetelor,
sculptate din piatra amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Non-Sensuri ale Existenței,
ne dăruiesc buchete întregi,
de Flori de Lacrimi,
pe care să le presărăm,
pe mormintele veșnic proaspete,
ale Fericirilor,
care s-au întors,
anume pentru noi,
din drumul lor către Iubire,
să ne ofere,

Apa Vie a Speranțelor,
fără a ști că aceasta,
ne va doborî cu Puritatea ei,
Imperfecțiunea moștenită,
de la Păcatele Originare,
în care am fost întrupați,
de către Destin,
fără a mai rămâne nimic,
în locul nostru.

9) Acum acoperite cu Uitare

Ziduri ruinate de Amintiri,
ne încarcerează Visele,
tot mai adâncite,
în noroiul întrupării,
din Păcatul Originar,
al unei Fericiri,
a Nimănui.

Zori descompuși,
de corpolența tot mai străvezie,
a Cuvintelor,
se preling inerți,
pe fruntea unei Flori de Lacrimi,
care s-a ofilit,
îngenunchind la tălpile Timpului,
în sufletul căruia,
încă mai puteam să văd,
undeva-cândva,

imaginea ta Iubire,
pe care am primit-o în dar,
de la Eternitatea unei Clipe,
ce știu că nu se va mai naște niciodată,
între malurile abrupte,
ale Vieții mele,
ce par a se fi surpat,
peste strigătul surd,
al Icoanei unui Sentiment,
pe aripile căruia,
zburam spre depărtările din noi înșine,
acum acoperite cu Uitare.

10) Rădăcinile Viitorului

Tăișuri ruginite de Întrebări,
sfârtecă carnea sângerândă a Cuvintelor,
ale căror Priviri rătăcite,
se sinucid,
aruncându-se în prăpastia alunecoasă,
a Adevărului unui Dumnezeu,
ce nu a fost niciodată al nostru,
Iubire.

Cascade de Regrete,
sculptează rădăcinile Viitorului,
în forme bizare de Compromisuri,
pe care le vom admira mereu,
prin expozițiile atât de vizitate de Lacrimi,
ale sufletelor noastre.

11) Atunci și acum.

Atunci,
când literele au devenit,
aripile frânte ale Cuvintelor rătăcite,
și apusurile reci,
par a se fi oprit pentru totdeauna,
la porțile Durerii,
alături de Visele,
ce stau răstignite,
pe Orizonturile fără suflare,
ale Gândurilor,
și noi,
se pare că am încetat,
să mai existăm vreodată,
printre Pașii ce se îndreaptă,
acum,
spre nicăieri,
fiind ale Clipelor,
prin care ar fi trebuit să ne traversăm,
Viitorul,
atunci și acum....

12) Față de noi înșine

Ne prăbușim la tălpile,
Zidurilor de Cuvinte,
de care ne lovim,

cu atât de multă violență,
încât stropi vagabonzi de sânge,
ai Răsăriturilor Nimănui,
se preling pe fețele tot mai ridate,
cu Amintiri rebele,
ale Prezentului,
în care ne înecăm,
Gândurile de plumb,
ale Singurătății,
ce și-au găsit refugiu,
în brațele deșertice,
ale Alienării,
pe care o îmbrăcăm,
ca nu cumva să ne răcim,
de tot,
față de noi înșine.

13) La ruleta Nepăsării de Seamă

Urme ofilite,
zac,
pe țărîna întrupării în Durere,
a Iubirii,
pe care Dumnezeu a cheltuit-o,
la ruleta Nepăsării de Seamă,
a Destinului,
la tălpile căruia,
suntem forțați,
să ne prosternăm,

până și Non-Sensurile propriilor noastre,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pe aripile cărora,
învățăm,
Arta Frângerii,
Viselor,
ce se preling tot mai reci,
pe fețele Lacrimilor,
unor Zile fără adăpost,
în venele cărora,
suntem forțați să ne înecăm,
Viitorul.

14) La primul strigăt surd al Timpului Nimănui

Frunze căzătoare de Gânduri,
se aștern pe mormintele reci,
ale Cuvintelor,
ce ni le-am rostit,
undeva-cândva,
fără să credem vreodată,
că în ele ne vor locui,
Privirile,
ce ne-au însoțit,
atunci când ningea des,
cu Iubirea,
așternută acum,

în troiene de Amintiri,
din care Visele își clădesc,
alți Oameni de Zăpadă,
în locul nostru,
ce nu se vor topi,
pe străzile pustielor de Speranțe,
la primul strigăt surd,
al Timpului Nimănui.

15) O altă Lume, Viață, Persoană

Iubire,
ești un Adevăr
sfâșiat de ghearele perfide ale Creației,
unui Dumnezeu,
al Compromisurilor cu noi înșine.

Dimineți pierdute-n Zilele fără adăpost,
ale Absurdului,
care ne îmbracă,
Ochii adânci ai Remușcărilor,
de a ne conștientiza propria Moarte,
ce are să vină,
la întâlnirea noastră,
cu Fericirea,
de mâna căreia,
nu vrem să ne despărțim,
chiar și atunci,

când suntem trași cu putere,
de către Destin,
încercând să ne improvizăm,
o altă Lume,
Viață,
Persoană.

16) În apele tulburi ale Singurătății

Valuri de Neliniște,
sparg stâncile Sufletelor,
atâtor Așteptări,
pe care le-au împins,
Iluziile Vieții și Morții,
la porțile grele și triste,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
pe care ni le rostim adesea,
rezemați de Orizonturile Durerii,
acestei Lumi,
a Nesocotințelor,
ce ajung în cele din urmă,
să înoate,
în apele tulburi,
ale Singurătății,
de noi înșine.

Ziduri de Priviri,
cad surd,
în adâncurile Sufletelor,

ajunse acum nişte ruine,
de care ni se împiedică,
Timpul,
lovindu-se cu atâta tărie,
de Visele noastre,
încât începe să se scurgă din el,
sângele Apusurilor interminabile,
ale Regretelor.

17) Țelul suprem

Aripi de Regrete,
plutesc peste înălțimile de necuprins,
ale Durerii,
în trupul căreia,
am căzut,
împreună,
cu Clipele interminabile,
ale Rătăcirilor,
pentru a deveni conștienți,
de Lumea Nimănui,
pe care o locuim împreună,
cu Absurdul,
ce ne-a devenit,
țelul suprem,
înaintea Morții,
pentru care trăim.

18) Ale căror umbre

Orizonturi reci,
îmbracă Visele tremurânde,
ale căror umbre,
abia se mai sprijină,
pe Zidurile apăsătoare ale Absurdului,
după care ne ascundem de noi înșine.

Aripile Amintirilor de cristal se sparg,
de țărmurile surpate ale Privirilor,
de care ne tăiem,
venele Gândurilor.

19) Mai greu decât Moartea

Ne tăiem adânc carnea Clipelor,
în Cioburi de Vise,
aruncate pe străzile pustii ale Privirilor,
pe trupurile cărora,
plouă cu plumbul cenușiu,
al Viitorului Nimănui,
pe care,
oricât de mult am încerca,
să-l urnim din poarta Așteptărilor,
nu vom reuși,
fiind mai greu decât Moartea,
ce ne păzește Destinul,

ca nu cumva să-l piardă,
printre Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostim,
de fiecare dată,
mai ales atunci,
când ne este astâmpărată setea,
unuia față de altul,
cu Deșertăciunea dulce amară,
a falsei Fericiri,
ce ne este turnată,
cu dărnicie de Absurd,
în cănile de pustiu ale Sufletelor,
ciobite,
ca să ne bem,
zilnic,
porția de Durere și Disperare.

20) Alături de Zorii Adevărului

Rupe-mi frunzele ruginite,
ale Privirii mele,
și-apoi lasă-le să cadă,
pe Sufletul tău,
Iubire,
din care să ne clădim,
adăpost,
pentru Inima de Jar,
a unicului nostru Vis,
de a rămâne mereu împreună,
alături de Zorii Adevărului,

ce vor rămâne,
de data aceasta,
pe fruntea Luminii Divine,
în respirația căreia,
ne vom regăsi Menirea,
pentru totdeauna.

21) Primăverile sau Toamnele noastre

Nici Destinul nu a vrut,
să ne răspundă,
de ce suntem,
aceeași aripă frântă,
a unui Timp,
ce nu dorește,
să ne înțeleagă vreodată,
nici una,
dintre Primăverile sau Toamnele noastre,
pe care le țineam împreună de mână,
alergând cu ele,
pe Orizonturile Speranțelor,
ce-au început,
în cele din urmă,
să ne ningă,
cu fulgi mari de Lacrimi,
ce ni se topeau,
pe obrajii Inimilor noastre de Jar,
stingându-le,

cu respirația albă și rece,
a Singurătății,
din noi înșine.

22) Fără să mă prăbușesc vreodată

Eram aievea,
și-ți sculptam chipul,
propriului nostru Timp,
după chipul și asemănarea,
Ochilor tăi de Cer,
Iubire,
pe Nesfârșirea cărora,
îmi doream să pot zbura,
fără să mă prăbușesc vreodată,
în adâncurile Neînțelese,
ale Ființei,
în care mi-am întrupat,
Destinul,
înveșmântat,
în Absurdul și Deșertăciunea,
acestei Lumi,
despre care nu credeam vreodată,
că poate fi doar a Nimănui,
atunci când se află înaintea Morții,
pe care o primește,
cu porțile Amintirilor deschise,
din spatele cărora,
se preling spre Nicăieri,

și ultimele rămășițe de Lacrimi,
ale Privirilor,
ce aparținuseră undeva-cândva,
doar nouă.

23) Ultima Suflare

Lacrimi tulburi de Sentimente,
surpă malurile Privirilor,
ce cad în valurile unui Timp,
care și-a educat Clipele anume,
să nu ne mai recunoască împreună,
vreodată.

Strigăte surde,
de Apusuri însângerate,
încă mai vor să se panseze,
cu Zâmbetele noastre,
fără să știe că le-am pierdut,
la ruleta blestemată a Uitării,
de noi înșine.

Suspine de plumb,
fac mătănii necuviincioase,
Icoanei propriului nostru Suflet,
al Iubirii,
ce ni se îneacă,
în cascadele reci,
ale Cimitirelor de Cuvinte,

în vuietul cărora ne aruncăm,
până și ultima Suflare,
pe care nu ne-o mai dorim,
pe această Lume.

24) Rolul pe care ni l-ar fi hărăzit Destinul

Privește-mă și spune-mi,
în câte Zile fără adăpost,
ai înnoptat,
de când Orizonturile de plumb,
ale Sentimentelor,
au început să-ți apese Singurătatea.

Câte bătăi de Inimă nu ai risipit,
pe străzile pustii,
ale venelor unor Cuvinte,
pe care ți le-ai tăiat,
de fiecare dată,
când știai,
că urmează să ne întâlnim,
cu Adevărul Absolut,
al propriului nostru Subconștient,
ce ne-ar fi spus,
cine anume suntem.

Repetă-mi,
dacă mai poți,

pe scena prăbușită a Privirii tale,
rolul pe care ni l-ar fi hărăzit Destinul,
dacă nu ne-am fi întrupat,
Visele,
în Absurdul acestei Lumi.

25) Ne-am născut Durerea

Rătăciți,
pe Lacrimile Orizonturilor,
pustii și reci,
încă mai căutăm,
strada Labirintului Uitării,
care mai credem,
că ne-ar putea salva,
de noi înșine,
pe întinderile valurilor de Regrete,
pe care naufragiem,
fără să ne mai intereseze,
către ce țărm ne îndreptăm,
Disperarea,
care oricum va ajunge,
în brațele pline de venin,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am născut,
Durerea,
Iluziilor Vieții și Morții.

26) Să ne salveze odată

Zei debusolați,
își beau,
mințile bolnave de ură,
pe străzile Speranțelor,
nesatisfăcute,
din bordelurile reci,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostim,
interminabil,
cănilor de pustiu,
din care ne bem,
cu fiecare eternitate de Clipă,
irosită de către Destin,
Moartea,
ce pare că nu mai vine,
să ne salveze odată,
de noi înșine.

27) Pline de răni

Maluri surpate de Suflete,
duse pe valurile Privirilor,
ce-abia mai pot respira,
sub povara plumbului cenușiu,
al Destinului,

pe care trebuie să-l ducă,
până în Sufletul Morții,
numai în brațele sleite de putere,
ale Gândurilor,
ce cad adeseori,
la tălpile Umilinței,
pentru a cerși,
câte o cană de pustiu,
să ude cu ea,
buzele descuamate,
și pline de răni,
ale Timpului,
ce-abia se mai poate urni,
către Moartea,
căreia îi datorăm,
toate Non-Sensurile Existenței noastre.

28) Sfârșitul

Ziduri ruinate de Zâmbete,
se descompun,
pe Orizonturile pustii ale Sufletelor,
ale căror aripi frânte cad,
adânc,
în negura Disperării,
încarnată în trupul Absurdului,
de a fi alături,
de Adevărul Absolut,

doar prin Moartea,
unica de altfel,
care ne privește,
cu sinceritatea,
pe care ți-o poate da,
Sfârșitul,
în care se înveșmântă,
de fiecare dată când o îmbrățișăm,
prin Zilele fără adăpost,
ale Destinului nostru,
lipsit adesea de respirația,
Fericirii.

29) A fost stinsă

Câte Amintiri,
ai rupt din calendarul Așteptării,
de a fi împreună,
alături de noi înșine,
știind că podurile Speranțelor,
s-au prăbușit,
peste cearcănele adânci ale Viselor,
ce nu se vor mai împlini vreodată,
oricâte Litere tremurânde,
am scrie pe țărmul,
Inimii de Jar,
care a fost stinsă,
de furtunile Cimitirelor de Cuvinte,

pe care ni le-am rostit,
îngropându-le într-un Trecut,
al Nimănui,
al cărui Viitor,
nu ne va mai aparține niciodată.

30) Mare Alpină

Erai atât de departe de mine,
încât până și Orizonturile Singurătății,
s-au năruit peste Inima Lacrimii,
unei Amintiri,
ce încă se mai prelinge,
pe obrajii fierbinți și pălmuiți de Timp,
ai Eternității Clipei,
ce se încăpățânează să rămână,
împreună cu noi,
în loc să alerge,
prin Privirile cenușii ale Uitării,
care se așterne,
pe tâmplele Regretelor,
pierdute sub valurile mărilor alpine,
ce ne spală tălpile Înălțimilor,
unor Sentimente,
din Speranțele cărora,
nu mai vrem să coborâm niciodată,
în negura unui Întuneric,
al Despărțirii de noi înșine.

Și-am rămas să ne spălăm,
fețele Viselor,
cu norii Mării Alpine,
din venele Răsăriturilor,
izvorâte din Ochii de Cer,
ai Fericirii,
ale cărei aripi de Adevăr Absolut,
n-am vrea să se frângă niciodată,
sub bolta stelelor căzătoare,
ale unui Trecut,
ce pare că ne vânează,
cu fiecare pas,
pe care-l fac sufletele noastre,
atunci când vor să se apropie și mai mult,
unul de celălalt,
vrând să refuze,
că Destinul ne va privi,
dintr-o altă lume,
care nu va mai fi a noastră,
cum ne înecăm,
sub valurile de nori,
ale Mării Alpine,
din Simțirile noastre,
cum cădem tot mai adânc,
în tenebrele reci și impersonale,
ale Non-Sensurilor Existenței,
unde nici una dintre razele Promisiunilor,
pe care ni le-am jurat unul altuia,
undeva-cândva,
nu vor mai putea pătrunde vreodată.

31) Ajungem să ne regăsim undeva-cândva

Zori cu Inimi de Plumb,
ne strivesc cu pașii grei,
ai Singurătăților,
Speranțele,
ce ne oferă pe tarabele pustii,
ale Sufletelor,
Tăceri ambalate,
în culorile Absurdului,
acest pictor desăvârșit al Disperării,
pe șevaletul căruia,
ajungem să ne regăsim,
fiecare Eternitate de Clipă ucisă,
în care am locuit,
undeva-cândva,
împreună cu Iubirea,
ce a alunecat accidental,
pe asfaltul negru și rece,
al Zilelor fără adăpost,
din respirația Agoniei,
Timpului nimănui.

32) De-atât de mult timp nu mai locuim împreună

De-atât de mult timp,
nu mai locuim,

împreună,
nici unul dintre noi,
în propriile trupuri de Cuvinte,
ce par de fiecare dată,
moarte, inerte,
lipsite de Lumina Divină,
care se scurgea prin venele lor,
undeva-cândva,
într-o gară,
ce pare a fi dispărut,
de pe harta Sufletelor noastre,
fiind ștearsă de Compromisurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
cu Uitarea ramurilor Viselor rupte,
de toamna profundă și târzie,
a Destinului.

De-atât de mult timp,
nu mai locuim,
împreună,
la adresa Iubirii,
pe lângă care trecem și acum zilnic,
să vedem cum se năruie,
în spatele porților ruginite și închise,
ale Speranțelor,
pe care nu le va mai deschide,
Nimeni, Niciodată,
pentru noi.

De-atât de mult timp,
nu mai locuim,
împreună,
pe țărmul Inimii de Jar,

din nisipul Privirilor,
pe care scriam cu litere de foc,
scrisori fără de sfârșit,
către Nemurirea,
ce părea că ne asculta tăcută,
și resemnată,
fără să înțelegem,
de ce?,
până când am devenit,
acea stea căzătoare,
pe bolta Singurătății,
de noi înșine,
privită de Ochii unui Cer,
ale căror Priviri,
nu ne vor mai aparține niciodată,
și pe fruntea cărora,
se scurge necontenit,
Lacrima Dorului ce arde,
atât de dureros,
Eternitatea de Clipă,
despre care credeam,
că este a noastră.

33) Nerăbdătoare să se hrănească cu Pustiul din noi

Gânduri de aripi frânte,
abia mai reșesc să țină pe umerii lor,
pașii rătăciți ai Orizonturilor însângerate,
ce se sfârșesc,

pe podurile fluviilor de gheață,
ale Cuvintelor,
pe care le traversăm,
spre Moartea,
ce așteaptă nerăbdătoare,
să se hrănească cu Pustiul,
din noi,
spulberat de Inima de Vânt,
a Destinului,
pe care am fost obligați să-l bem,
din cănile de pustiu,
ale Deșertăciunii.

34) Decât ne este permis

Cât putea să-L coste pe Dumnezeu,
să spargă Blestemul Păcatului Originar,
de Zidurile reci și cenușii,
ale Timpului acestei Lumi,
care ne sufocă,
cu Absurdul pe care-l respirăm,
cu fiecare suspin ce-l înghițim,
odată cu Eternitățile Clipelor,
ucise pe nedrept,
la tălpile Neputinței noastre,
de a visa mai mult,
decât ne este permis,
de către Iluziile Vieții și ale Morții.

35) Au orbit de atât de mult Timp

Plouă abundent cu stelele căzătoare,
ce și-au părăsit sufletele,
pe rugul stins al Uitării de sine,
ce-a fost undeva-cândva,
altarul atâtor pasiuni rebele,
scrise pe Orizonturile Amintirilor,
ale unor Lumi,
pierdute acum prin întunericul Nimănui,
din depărtările căruia,
încă se mai aud șoaptele,
unor Priviri,
ce-au orbit de atât de mult Timp,
pentru totdeauna.

36) Sângerează cu Apusuri de Durere

N-am înțeles,
de ce Zorii se spală,
pe Ochii deschiși ai Viselor,
folosind săpunul atât de usturător,
al Singurătății,
din cenușiul căreia,
ni se simt pașii Disperării,
ce-abia îi mai târâm,

după câte o Speranță surdă,
de la care așteptăm zadarnic,
să răspundă,
unei Speranțe rătăcite,
prin hățișurile de Iluzii ale Vieții și Morții,
în spinii cărora ne tăiem,
fără încetare,
Eternitățile de Clipe,
ce sângerează cu Apusuri de Durere,
peste frunțile Viitorului nostru.

37) Visele oarbe

Rătăciri amare,
ne sunt servite din belșug,
cu garnitură de Păcate Originare,
pe masa Destinului,
de la care am vrea să fugim,
dar fiind invitații de onoare ai Morții,
ne este imposibil.

Așa că ne jucăm rolurile ingrate,
de Statui Vivante,
ale buchetelor de Suspine,
printre care ne ascundem,
Visele oarbe,
ale Non-Sensurilor Existenței.

38) Am contribuit și noi

Poduri de Regrete,
ne unesc malurile Speranțelor deșarte,
ce ne îndreaptă tăcute,
spre peronul năpădit cu flori de lacrimi,
din gara cu numele de Moarte,
la construcția căreia,
am contribuit și noi,
cu propria Iluzie a Vieții,
pe care abia am reușit să o aducem,
pe spinarea unui Destin,
ce părea a fi al Nimănui,
până aici,
în sângele fierbinte al unui Răsărit,
ce ne promite o altă Lume.

39) În Ochii Cerului Sufletului tău

Regate de Alienări,
prin care înfloresc Iluziile Vieții și Morții,
se închină acelorași Deșertăciuni,
ce proslăvesc statuia falsă a Fericirii,
sculptată din piatra cenușie,
a Disperării,
unei Lumi,
a Deșertăciunii și Absurdului,

pe altarul căreia,
ne închinăm Eternitățile Clipelor,
ce cad moarte,
atunci când în Inimile lor de Jar,
se oglindește Adevărul Absolut,
al Iubirii,
pe care și-ar fi dorit-o,
fiecare dintre ele,
licărind în Ochii Cerului,
Sufletului tău.

40) Până și ultimele Speranțe înfrânte

Zări umilitoare și cenușii,
strivesc cu plumbul Depărtărilor,
până și Inima de piatră a Singurătății,
care ne macină,
cu fiecare Eternitate de Clipă,
irosită fără rost,
Iluziile Vieții,
pregătindu-ne astfel pentru Moartea,
ce ne așteaptă nesățioasă,
până și ultimele Speranțe înfrânte,
ce-i vor cădea la picioarele sale reci,
încălțate cu Amurgul unei Amintiri,
despre care Nimeni,
nu va mai afla vreodată,
că a fost a noastră.

41) Ce nu a fost croit

Ziduri apăsătoare și cenușii,
de Speranțe deșarte,
ne sufocă Eternitățile Clipelor,
ucigându-le până și ultima respirație,
de Vis,
ce mai părea a fi lucid,
printre spinii otrăvitori,
ai Iluziilor Vieții și Morții,
în care ne rănim,
tălpile însângerate ale Răsăriturilor,
ce ar putea să ne salveze,
din abisul Absurdului și Deșertăciunii,
unui Destin,
ce nu a fost croit,
pe măsura Sufletelor noastre.

42) Pe Orizontul Nimănui

Trepte spre Cer,
urcă în Ochii tăi Iubire,
încât să mă înalț,
dincolo de steaua mea căzătoare,
pe Orizontul Nimănui,
la tălpile căruia îmi strivesc,

Eternitățile Clipelor,
fără niciun rost,
pentru a se hrăni cu ele,
Iluziile Morții,
în care Iluzia Vieții își oglindește,
Absurdul și Disperarea,
din care ne-am clădit,
cele șapte minuni ale Deșertăciunii,
acestei Lumi a Nimănui.

43) Flăcările Cerului de Speranțe

Muguri de Vise,
pictează cu penelul Primăverii,
din Inimile noastre de jar,
Flăcările Cerului de Speranțe,
tot mai aprinse,
până când dau foc,
Sufletelor,
ale căror aripi ard,
prăbușindu-se în trupurile reci și triste,
ale Cuvintelor noastre,
răstignite,
pe Orizontul Singurătății,
a cărei Disperare de plumb,
suntem obligați să o purtăm,
pe umerii zdrențuiți și copleșiți,
de atât de mult Absurd,
al propriilor Destine.

44) Vremurile tulburi ale stelelor căzătoare

Gara pustie și rece a Singurătății,
își așteaptă trenurile Speranțelor,
ce par a fi murit mai demult,
decât toate vremurile tulburi,
ale stelelor căzătoare,
ce licăresc trist,
pe aceleași peroane,
ale Iluziilor Morții și Vieții,
unui Dumnezeu al Păcatelor Originare,
prin ridurile căruia,
ni se scurg Eternitățile Clipelor,
fără nici un rost,
pentru a fi traversate,
de podurile ruinate ale Iubirilor,
peste care traversează,
cu aprobare de la Destin,
numai Pașii Nebuniei,
ce ne privește tăcută și indiferentă,
Absurdul,
pe care abia mai putem să-l ducem,
pe străzile desfundate și insalubre,
ale Viselor deșarte.

45) Aripile de Cer ale Sufletelor

Oricât am sculpta,
din trupurile Cuvintelor,
Porți masive de piatră,
în spatele cărora să ne închidem,
Aripile de Cer ale Sufletelor,
ce vor să zboare,
către Adevărul Absolut,
al Iubirii,
nu vom reuși altceva,
decât să ne desprindem de noi înșine,
să rămânem undeva în spatele lor,
într-o cădere liberă,
în prăpastia Absurdului,
din care vom privi,
cum evadează,
din trupurile Viselor noastre,
până și ultimele Urme,
ale Speranțelor,
ce ne vor părăsi,
pentru totdeauna,
fără să ne mai dorim vreodată,
Aripile de Cer ale Sufletelor,
a căror Amintire,
ni se va nărui,
pe umerii Orizonturilor tăcute,
ale Morții.

46) Într-o horă nebună a Deșertăciunii și Absurdului

Ferestre sparte de Nori,
deschid lacătele ploilor de Priviri,
ce ne fulgeră trecerile rătăcite,
pe Zebrele Simțămintelor,
ale căror Pași ni se împleticesc,
în jurul Inimilor de Vânt,
ale căror bătăi,
în ușile ferecate ale Zâmbetelor crispate,
nasc furtuni de Vise,
de care ne adăpostim,
adeseori în noi înșine,
așteptând să treacă,
fulgerele răscolitoare,
ale Speranțelor deșarte,
ce ne aprind Simțămintele,
pentru a incendia la rândul lor,
Iluziile Vieții și Fericirii,
într-o horă nebună,
a Deșertăciunii și Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
pe scenele cărora,
suntem nevoiți să ne jucăm rolurile,
umilitoare și mediocre,
de Statui Vivante,
scrise de către Destine,
Morții.

47) Moartea ce a fost sădită în noi

Plouă cu Răsărituri cenușii,
peste Zilele de plumb,
ale Absurdului,
atâtor încercări de a ne regăsi,
Străinul pierdut,
din Adevărul pe care-l credeam,
a fi al nostru,
chiar și atunci când suntem sfâșiați,
de ghearele Balanțelor,
Iluziilor Fericirii și Tristeții,
feline însetate de Moartea,
ce a fost sădită în noi,
de către Nașterea,
atâtor Non-Sensuri ale Existenței,
încât nici un Timp,
nu pare a fi binevenit,
la întâlnirea cu noi înșine.

48) Asurzitor

Arde Cerul Cuvintelor,
în cascade de Lacrimi,
care se preling nervoase,
pe stâncile Sufletelor,

înverzite de mușchii Amintirilor,
ce se agită disperate,
amplificând vuietul infernal,
al Torentelor de Speranțe deșarte,
care se sparg asurzitor,
pe fruntea Destinului corupt,
de Iluziile Vieții și Morții,
cărora trebuie să ne închinăm,
întregul Absurd,
al acestei Lumi.

49) Rezemați de Orizontul unei Amintiri

Vise decojite,
din Nopțile cu miez de Coșmaruri,
ne leagă cât mai strâns,
de Ridurile tot mai adânci,
ale Așteptărilor cu Inimi de Plumb,
ce se zbat în piepturile Speranțelor,
tot mai slăbite,
de febra Privirilor pierdute în zadar,
pe bulevardele pustii ale Întrebărilor,
ce par a nu-și mai afla Răspunsuri vreodată,
fiindcă Răsăriturile însângerate,
ale căror hemoragii pline de Uitări,
au spălat până și Ochii tăi de Cer,
ce mai existau,
rezemați de Orizontul unei Amintiri.

50) La ruleta Indiferenței

Țărmuri surpate-n,
Orizonturile Amintirilor,
ale căror valuri sfarmă cu putere,
rădăcinile Trecutului,
ce s-au înfiripat,
undeva-cândva,
în nisipurile mișcătoare,
ale Privirilor,
în care ne-am înecat,
Iubire,
ce par a-și fi pierdut Sufletele,
la ruleta Indiferenței,
învârtită până la epuizare,
de brațele puternice ale Uitărilor,
de noi înșine,
până când am devenit,
niște naufragiați ai unui Destin,
al Nimănui.

51) Între Singurătate și Disperare

Alergam spre noi înșine,
pe steaua unei Iubiri,
despre care vroiam să știm,

că nu poate cădea niciodată,
de pe bolta Adevărului,
în brațele corupte,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce ne ademenesc cu Absurdul Fericirii,
Moartea,
în valurile căreia,
am fost aruncați,
de către Destin,
pentru a naufragia întreaga noastră Viață,
purtați de Compromisuri,
pe apele tulburi,
ale Remușcărilor,
ce se zbat între Singurătate și Disperare.

52) Iertarea Păcatelor Originare

Libertate de Plumb,
lasă-ne o firimitură,
din trupul inert al Speranțelor,
pe care nu le mai vrem deșarte,
să nu ne mai știm striviți,
de Absurdul indiferent,
în care am fost încătușați,
de către Destin,
ca nu cumva să ieșim vreodată,
din Coșmarurile fără de sfârșit,
ale Non-Sensurilor Existenței,

aduse până la perfecțiune,
de către Moartea,
ce și-a luat chipul Iluziilor Vieții noastre,
pentru a clădi catedrale de Suspine,
unde să cerem,
iertarea Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu al Nimănui.

53) Au devenit dependente

Zvonuri sarcastice ne strigă surd,
Moartea,
ce știe că oricum va sosi,
la masa îmbelșugată cu Disperări,
a Iluziilor Vieții și Fericirii,
la loteria cărora ne-au abonat,
Non-Sensurile Existenței,
în ale căror Compromisuri,
ne locuiesc Speranțele,
tot mai bolnave,
de atâta Deșertăciune,
față de care au devenit dependente,
alături de Sentimentele noastre,
ce-au ajuns să nu mai răspundă,
la salutul Privirilor,
tot mai pierdute în ele însele.

54) La tălpile unei Agonii

Urme pierdute-n Inimile de Jar stinse,
ale Ochilor tăi de Uitare,
Fericire,
în care ne-am îngropat Trecutul,
atât de bolnav de noi înșine,
încât i-au mai rămas și acum,
câteva frânturi de Clipe,
care ne leagă Suspinele de respirațiile lor,
tot mai sacadate și impersonale,
căzute la tălpile unei Agonii,
despre care nu vrem să mai știm nimic,
oricât de mult ne-am dori,
să o putem alunga,
din Absurdul propriilor noastre,
Destine,
care undeva - cândva,
păreau a fi doar unul singur,
în oglinda căruia ne priveam,
fețele Zâmbetelor,
cum se sparg în cele din urmă,
în cioburi de promisiuni deșarte,
tăind fără milă,
venele unei Iubiri,
ce ne implora,
să o salvăm,
în hemoragia Cimitirelor de Cuvinte,
ce se revărsau fără rost,
peste sângele Apusurilor,
în care ne înecam,

fără să încercăm câtuși de puțin,
să mai înotăm,
ca și altădată.

55) Ireală și nefolositoare

Aripi de Cer șterg praful Clipelor,
de pe mobila pătată cu Absurd,
a Orizonturilor,
în depărtările cărora ne pierdem,
Amintirile,
strivite de plumbul apăsător,
al Cotidianului,
atâtor Compromisuri,
încât am devenit roboții unei Lumi,
pentru care Iubirea,
rămâne o noțiune ireală și nefolositoare,
pentru care nu suntem programați,
de către Iluziile Vieții și Morții.

56) Sufletul atâtor Suspine

Amăgire ai devenit plămânii,
Privirilor pierdute,
de pe bulevardele aglomerate,
cu Disperări,
ale Zorilor cenușii,

care ne strivesc,
cu calendarele de plumb,
ale Viselor deșarte,
până și ultimele Speranțe,
de a mai fi vreodată noi înșine,
cei care ne-am promis,
Străinului Subconștient al Adevărului Absolut,
că undeva-cândva,
atunci când ne vom întâlni,
vom fi primii,
ce-i vom dărui Sufletul,
atâtor Suspine,
înecate-n Absurdul acestei Lumi,
pe care vom dori,
să ni-l elibereze,
de propriile Non-Sensuri ale Existenței,
pentru a redeveni,
aceeași stea a Iubirii,
ce strălucește pe bolta,
fără de sfârșit,
a Nemuririi,
ce nu a fugit niciodată din noi înșine,
doar că ne-a fost ascunsă,
de Iluziile Vieții și Morții.

57) Disperări incandescente

Ce rost mai are să ne întrebăm,
de ce am rămas pierduți,
printre rădăcinile uscate,

ale Cuvintelor?,
ce nu vor mai înflori niciodată,
pe buzele reci și inerte,
ale Eternităților de Clipe,
alături de care ne dansam,
ultimul Strigăt surd,
al Despărțirii,
împletit cu Zorii Singurătății,
pe aripile cărora,
am început să zburăm,
despărțindu-ne de Inima de jar,
ce ardea numai pentru noi,
în flăcările unor Simțăminte,
ale căror Vise ne transformau,
în două Disperări incandescente,
ce-și lumina fiecare în parte,
propria ei stea căzătoare.

58) Stelele căzătoare ale Cuvintelor

Nori ridați de Ploile Amintirilor,
ce se scurg,
printre pleoapele zidite-n Suspine,
ale Viselor,
inundate de Coșmarurile Iluziilor,
unui Timp,
pe care nu-l recunosc,
decât stelele căzătoare,

ale Cuvintelor,
a căror trupuri,
se chircesc de durere,
pe maidanele Speranțelor,
ce par a nu-și găsi niciun rost,
printre atâtea morminte,
ale Eternităților de Clipe,
din care am alunecat,
fără să ne dăm seama,
cât de părăsiți putem fi,
de noi înșine.

59) Stropii pustii de sudoare

Zâmbet de Cer,
încremenit pe fruntea Toamnei,
nelipsită la ruleta Disperării,
ale cărei numere calendaristice,
cad mereu pe culoarea cenușie,
a Absurdului,
de fiecare dată necâștigătoare,
după ce am mizat pe Fericirea,
în care am fi crezut,
chiar dacă eram îngenuncheați,
pe treptele roase de evlavie,
ale Catedralelor atâtor Inimi ruinate,
pe zidurile cărora,
încă se mai prelingeau,
stropii pustii de sudoare,
ai Speranțelor deșarte.

60) Primite în dar de la Deșertăciunea unei Lumi

Maluri de Vise,
se surpă tăcute,
în valurile tulburi ale Trecutului,
legat de pânzele corăbiilor naufragiate,
ale Iubirilor,
a căror strigăte surde,
se mai pot auzi,
și azi,
de sub greutatea Orizonturilor de Plumb,
ce ne strivesc,
Florile de Lacrimi,
ale Sentimentelor,
primite în dar,
de la Deșertăciunea unei Lumi,
care și-a pierdut orice Adevăr,
printre Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

61) Să rămânem vii

Stropi de Gânduri,
ni se preling,
pe lespezile reci ale mormintelor,
unor Cuvinte,
la care am îngenuncheat,
undeva-cândva,
alături de Iubire,
crezând că vom reuși,
să ne înfruntăm Destinul,

în bătălia surdă,
pe care o dădeau Speranțele,
cu Timpul Nimănui,
sub tălpile căruia,
ne-a fost strivită pentru totdeauna,
Eternitatea Clipei,
în care am fi dorit să rămânem,
vii.

62) Înecați în stropii de transpirație ai Ridurilor unor Cuvinte

Ni s-a lăsat,
peste Inima Răsăritului,
ceața densă a Speranțelor deșarte,
a cărei Ziduri,
ne orbesc Sentimentele,
provocându-ne,
să murim,
îmbrățișând aripile frânte,
ale Singurătății,
pe fruntea căreia ne-am prăbușit,
înecați în stropii de transpirație,
ai Ridurilor unor Cuvinte,
grele și nepăsătoare,
ce ne-au călcat cu Nepăsarea,
Viitorul,
pe care ni-l doreau,
mort.

63) Prima întrebare

Ne-am născut pe o Lume,
unde prima întrebare a fost Iubirea,
și cea de-a doua,
Păcatul Originar,
a cărui mască,
a trebuit să o purtăm,
printre Zidurile reci și triste,
ale Catedralelor de Cuvinte,
prăbușite de fiecare dată,
la tălpile unui Creator,
al Absurdului și Disperării,
care ne-a dăruit,
îndeajuns de multă Deșertăciune,
încât să avem,
pentru întreaga eternitate a Morții.

64) Zorii Eternității

Rătăciri otrăvitoare,
mișună haotic,
printre ierburile dese,
ale Compromisurilor,
pe care trebuie să le traversăm,
în drumul către Zorii Eternității,
pe care Iluziile Vieții ni-i deslușesc,

cum se pierd în Moartea,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care suntem obligați,
să le respirăm,
prin plămânii blestemați,
ai Absurdului și Deșertăciunii,
în care ne-am întrupat,
Disperarea.

65) Se roagă îngenunchind

Rochii de mirese însângerate,
pătate cu Orizonturi,
ce și-au pierdut nunțile,
la ruletele măsluite ale Destinelor,
se roagă îngenunchind,
la Apusurile rebele,
fără nicio credință în Iubirea,
despre care Zilele fără adăpost,
ale Compromisurilor,
cred că ar fi trupul Lui Dumnezeu,
la fel și noi,
de n-ar fi Păcatele Originare,
în care să ne înecăm,
valurile propriilor Pasiuni,
sparte de pereții Gândurilor negre,
ale Absurdului,
născut din Non-Sensurile Existenței,
unde ni s-a întrupat,
Moartea.

66) Singurătate în doi

Racii Amintirilor,
își vând până și cleștii Disperării,
-unicele averi ce le-au mai rămas-,
pe tarabele lipsei de Încredere,
fără să-i mai cumpere,
cineva vreodată,
din venele Zilelor fără adăpost,
ale Destinelor,
tot mai sărăcite,
de monedele Fericirilor,
ruginite,
ce zornăie prin buzunarele rupte,
ale Timpului Nimănui,
mai ales atunci,
când Speranțele înfometate de Adevăr,
privesc la vitrinele tot mai goale,
din Privirile noastre,
tăiate în cioburile Viselor,
care s-au spart,
de atâta Singurătate în doi.

67) Ridurile tot mai adânci ale Durerii

Țărmuri neglijate și machiate strident,
cu fardurile Uitării,
ne zâmbesc fals,
din spatele valurilor de Așteptări,

ce nu vor să iasă,
în Evidența Populației,
de Disperări,
ce mișună tot mai nervoase,
prin aglomerația nesfârșită,
a Cimitirelor de Cuvinte,
ce nu respectă,
nici una dintre regulile de circulație,
ale sângelui din venele Apusurilor,
care ni se înghesuie,
printre Ridurile tot mai adânci,
ale Durerii.

68) Însoțiți de Non-Sensurile Existenței Iluziilor Vieții și Morții

Frunze costelive de Ascunzișuri,
încât li se văd,
până și nervurile Sentimentelor,
cad,
cuprinse de rugina Amintirilor,
în brațele unei Toamne,
din inima de Vânt a Timpului,
Uitării,
de noi înșine,
Iubire,
ce ți-ai pierdut noțiunea,
Fericirii,
pe steaua căzătoare a Frigului,
ce ne-a înghețat,
până și Cimitirele Cuvintelor,

în care mai credeam,
că ne va accepta,
cortegiile funerare,
ale Eternităților de Clipe,
cărora le-am trecut pragul,
însoțiți de Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții.

69) Care ne asurzesc Singurătatea

Furtuni nesocotite de Remușcări,
vor să spele cu ploile Regretelor,
Întunericul din noi,
Iubire.

Fulgere de Amintiri,
ne paralizează Viitorul,
pe care Speranțele,
noilor Eternități de Clipe,
cred că nu-l merităm,
alături de noi,
Niciodată.

Și tună cu Invective,
aruncate anapoda,
de Norii tot mai grei ai Privirilor,
care ne asurzesc,
Singurătatea.

70) Iubire te rog salvează-ne

Clopote de Îndoieli,
bat în Inimile de Plumb ale Timpului,
dând ora exactă și cenușie a Norilor,
unor Așteptări,
ce adie peste Orizonturile reci și insalubre,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii,
în apele cărora ne scăldăm,
Moartea,
din noi,
Iubire,
te rog,
salvează-ne,
trupurile ultimelor Cuvinte,
pe care mai putem să le spălăm,
cu Speranțele tulburi și îndurerate,
așa cum,
ne-au mai rămas,
de la Destin,
fiind ultimele,
primite de la Nunta de basm,
a Păcatelor Originare,
cu noi înșine.

71) Nu ne va mai aparține împreună niciodată

Regăsiri rătăcite-n noaptea,
Simțămintelor,

ne pierd,
tot mai departe,
de noi înșine,
naufragiații Adevărurilor,
ce-am ajuns să ne călăuzim,
numai după stelele căzătoare,
ale Neîmplinirilor,
ce se îndreaptă,
prin venele Morții,
ce curge în noi,
către Singurătatea,
dintre Zidurile Strigătelor surde,
ale Viselor descompuse,
a unui Viitor,
ce nu ne va mai aparține,
împreună,
niciodată.

72) Zidurile Orizonturilor

Plouă cu Patimi,
peste Zidurile Orizonturilor,
tot mai apăsătoare și reci,
ce par a cădea,
peste fruntea plină de sudoare,
a Lacrimii unui Timp,
atât de însingurat,
fiindcă a rămas pentru totdeauna,
al Nimănui,
strivindu-ne Zorii Amintirilor,

ce încă ne leagă cu eșarfe de Dor,
Adevărul,
înnodat la capetele Suspinelor,
de fețele angelice ale Viselor,
tot mai șterse și debusolate,
care se pierd în depărtarea,
din noi înșine,
unde încă mai rătăcim,
căutându-ne,
crezând că poate,
ne vom mai regăsi vreodată,
Fericirea.

73) Nemărginirea Iubirii mascată în Moarte

Clopote de Plumb,
bat orele exacte ale Deșertăciunilor,
prin care trebuie să realizăm,
câte Eternități de Clipe,
ne-au fost ucise fără niciun rost,
pe eșafodul Zorilor cenușii,
ai Remușcărilor,
din care mușcăm cu nesaț,
pentru a ne astâmpăra pofta de Vise,
ce ne roade Gândurile,
Non-Sensurilor Existenței,
în care ne-am întrupat,
Eternitatea,

unica punte,
ce ne mai leagă,
de Nemărginirea Iubirii,
mascată atât de bine,
de Iluziile Vieții,
în Moarte.

74) Moartea față de noi înșine

Părăsiți,
până și de rătăcirile Viselor,
închise în sanatoriile nebuniei,
Iluziilor Vieții,
unde Lumea noastră,
trebuie cu orice preț,
să aparțină numai Deșertăciunii,
pentru a fi acceptată ca normalitate,
de către Non-Sensurile Existenței,
tot mai ademenitoare și îngăduitoare,
cu Compromisurile,
îndemnate să fie,
cât mai orgolioase și amenințătoare,
cu tot ceea ce nu ar însemna,
Moartea față de noi înșine,
ajungem să ne întrebăm,
dacă mai există Speranță,
pentru a ne reîntâlni vreodată,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

75) Au devenit praful unor stele căzătoare

Arcuri peste Săgețile însângerate,
ale Timpului,
unor Apusuri,
ne leagă de rănile deschise ale Cuvintelor,
pentru care nici acum,
nu am găsit bandajele necesare,
din care ni se scurg,
Eternitățile Clipelor,
ce poartă în Gândurile de Vânt,
Credința spulberată,
în Ochii Nemărginirii,
atâtor Simțăminte,
ce au devenit,
praful unor stele căzătoare,
ridicat către Cerurile cenușii,
ale unei Amintiri,
pe care nici măcar,
Non-Sensurile Existenței,
nu vor să o mai descifreze vreodată,
în Zorii orbi,
ai unei Flori de Lacrimă,
pe care ți-o dăruiesc mereu,
Iubire.

76) Numele Țărmului Amintirii

Porți de Lacrimi,
ferecate cu lacătele Suspinelor,
spală lespezile,
prăfuite cu stele căzătoare,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
grele și cenușii,
ce strigă surd,
silabisind,
în Privirile rătăcite,
numele Țărmului Amintirii,
alături de care,
nu mai putem simți,
că avem aripile Gândurilor frânte,
și zburăm,
spre înaltul propriului Străin Subconștient,
al Adevărului Absolut,
încercând să ne regăsim,
Moartea,
pe care am redescoperit-o,
a fi viața veșnică,
furată și măsluită,
de Iluziile Vieții.

77) Prin apele tulburi

Pierdut de mine însămi,
rătăcesc,
prin apele tulburi,
ale Privirilor de Plumb,
a stelelor căzătoare,
în praful cărora îmi înec,
Zilele amare și fără adăpost,
ale Florilor de Lacrimi,
ce cresc,
pe frunțile Eternităților de Clipe,
și pe care aș dori,
să ți le dăruiesc,
Iubire,
să-ți împletesc coroane multicolore,
de Simțăminte,
care să nu se ofilească,
Niciodată.

78) Te voi ține de mâna Amintirilor

Atunci când Visul,
își va trage cortina grea,
a Trezitului de dimineață,
peste Ochii de Cer ai Gândurilor,
și ferestrele Singurătății se vor deschide,
lăsând să intre pe Inimile lor de Plumb,
miasmele Iluziilor Vieții și Morții,

să știi Iubire,
că te voi ține de mâna Amintirilor,
pe care n-am să o părăsesc niciodată,
oricât de întins ar fi,
Oceanul Deșertăciunilor acestei Lumi,
pe care-l avem de traversat,
împreună.

79) Deocamdată Iubire

Scrisori cu sufletele îndoite de Amăgiri,
abia își duc aripile frânte ale Veștilor,
peste Zilele fără adăpost,
în care suntem obligați să locuim,
împreună cu Sentimentele de Plumb,
ale Răsăriturilor reci și impersonale,
pe umerii cărora,
suntem nevoiți să ne rezemăm Neputința,
de a trece dincolo,
de zebra Binelui și Răului,
deocamdată,
Iubire,
unde știm că ne aștepți,
Gândurile atât de istovite,
încât abia își mai pot duce,
pe spinarea Timpului neiertător,
câte o frântură de Vis,
care să le hrănească,

Amintirile,
în drumul lor către Moarte,
Destinul.

80) Alături de Adevăr

Flăcări pierdute,
în Inimile de Jar ale Cuvintelor,
se sting,
încet dar sigur,
la ferestrele sparte ale Speranțelor,
în cioburile cărora ne tăiem,
Viitorul,
tot mai obosit,
de fețele Clipelor noastre moarte,
ce-i cad pe fruntea ridată de Amintirea,
primei noastre Întâlniri,
pe care nu o vom mai revedea vreodată,
la Carnavalul Iluziilor Vieții și Morții,
unde de data aceasta,
purtăm măștile Indiferenței,
unor Statui Vivante,
ce par a nu se fi văzut niciodată,
alături de Adevăr.

81) Iubiri cardiace

Rădăcini uscate de Cuvinte,
se pierd în praful Înțelesurilor,
care ne îneacă,
Dorințele atât de aprinse,
încât ne incendiază Moartea,
din flăcările căreia,
ni se nasc Strigătele surde,
ale Regretelor,
cărora nici măcar nu știm,
ce nume să le dăm,
la maternitățile ruinate,
ale Orizonturilor,
care se zbat dureros,
pe tărâmurile sterpe,
ale unor Inimi de Plumb,
din cauza cărora,
spitalele Absurdului,
sunt pline de Iubiri cardiace.

82) Adâncurile Disperărilor

Adevărule,
lasă-mi o Cumpănă,
care să-mi scoată,
Transpirațiile tulburi ale Viselor,

din fântâna Sufletelor noastre,
și să hrănim cu ea,
florile însetate ale Fericirii,
ce zac ofilite,
la tălpile Singurătății noastre în doi,
care le strivește,
până și ultimele Lacrimi ale Cuvintelor,
în care pare a ni se fi înecat,
Timpul,
pe care nu l-am mai putut salva,
din adâncurile Disperărilor,
în care și-a pierdut,
plin de durere,
Clipele.

83) Au rămas să se învârtă la nesfârșit

Gânduri devenite,
Pietre de moară,
ne râd în față,
atunci când ne macină Visele,
de palele cărora ne agățăm,
cu disperare,
Rădăcinile uscate ale Cuvintelor,
care au rămas să se învârtă,
la nesfârșit,
în jurul cozii unei Fericiri,
pe care n-o pot cuprinde,

orice ar face,
Singurătatea noastră în doi,
Amăgire.

84) Viața Șanțurilor

Trăim Viața Șanțurilor,
prin care se scurge,
fără încetare,
murdăria Disperării și a Neîmplinirilor,
unele cu Destine mai adânci,
sau mai la suprafața Neînțelesurilor,
care ne rod unghiile Zilelor,
și așa fără adăpost,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
unicele ce ne-au mai rămas,
să ne acopere,
Timpul tot mai străin,
de noi înșine,
ce nu vrea să ne închirieze,
nici măcar un zid al Fericirii,
care să nu lase ca Moartea,
să se ascundă în spatele său.

SORIN CERIN
- Fără tine Iubire - poezii filosofice

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și

nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN
- Fără tine Iubire - poezii filosofice

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe

aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a

sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în

termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra

degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi

accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana: "**Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică

pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra

spartă” a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se

sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala

existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- Fără tine Iubire - poezii filosofice

- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669